

Ministeriet til at tage Spørgsmaalet om Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser — og da navnlig de sidste, idet den frivillige Afløsning af Højtidsofret fremdeles ligesom i Tiden før Fremsættelsen af de fornævnte Lovforslag, er i god Gænge, om end den ganske vist paa visse Steder støder paa Vanskeligheder, der for Tiden virke hængende — op til fornyet Overvejelse, er i den sidste Tid kommet en ny, som Ministeriet har maattet tillægge afgørende Betydning.

Som anført i Bemærkningerne til det for Rigsdagen i indeværende Samling fremsatte Forslag til Lov om Ægteskabs Indgaaelse, er det fra samtlige Biskoppers Side udtalt som det ønskeligste, at Ofret for den kirkelige Vielse, naar almindeligt borgerligt Ægteskab indføres, helt kunde bortfalde, for at ikke Hensynet dertil skulde afholde nogen fra Vielsen. Saa fremt det skulde bortfalde uden Erstatning, vilde dette imidlertid for mange Embeder blive et ret føleligt Tab, som disse vanskelige vilde kunne bære, og en Afløsning af Bryllupsofret alene vilde neppe være paa sin Plads, idet en saadan Afløsning maa anses lige saa ønskelig ogsaa for andet Offers Vedkommende, ikke alene Højtidsofret, der jo allerede nu er afløst i adskillige Menigheder, men navnlig ogsaa Daabsofret. Ministeriet har derfor allerede i disse Bemærkninger udtalt, at det var betænkt paa ved en særlig Lov at træffe Foranstaltning til Accidensofrets Afløsning i Almindelighed, og til den Regel, der i Lovforslagets § 21 findes indført om, at Præster og Kirkebetjente skulle have samme Krav paa Offer i Anledning af kirkelig Indvielse af Ægteskab, som hidtil har tilkommet dem i Anledning af Vielsen, er der derfor ogsaa føjet, at denne Regel skal gælde, „indtil Afløsning af Accidensofret finder Sted“.

Umiddelbart efter Udarbejdelsen af Forslaget til Lov om Ægteskabs Indgaaelse har Ministeriet derfor ogsaa indledet Forhandlinger med Biskopperne om et Forslag til Lov om Adgang til Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser, og som Resultat af disse Forhandlinger foreligger nærværende Lovforslag.

Hvad selve Tanken i Forslaget angaar, har det langt overvejende Antal af Biskopperne udtalt deres Sympati med denne og deres Glæde over Forslagets Fremkomst som en tidssvarende Reform, idet den Tid er forbi, i alt Fald de aller fleste Steder, da man kunde antage, at disse Ydelser

knyttede et Baand mellem Menigheden og de paagældende offerberettigede, og disse Ydelser derfor nu væsentlig have tabt deres personlige Karakter og mere og mere blive betragtede som rent ydre Afgifter. Kun en enkelt Biskop har udtalt Betænkeligheder ved Forslaget, idet han mener, at om end dets Tendens gennemgaaende vil finde Paaskønnelse hos Præsterne, der dog vil findes adskillige blandt de Menighedsmedlemmer, som virkelig føle sig knyttede til Kirken og dens Tjenere, der ville finde *Accidensofrets* Forsvinden unaturlig. Men ogsaa denne Biskop har dog givet Lovforslaget sin Tilslutning, idet han indrømmer, at adskillige Hensyn til Nutidens Overgangsbevægelser tale til Gunst for denne Foranstaltning, og navnlig erkender, at der netop for Øjeblikket, da Indførelsen af almindeligt borgerligt Ægteskab og deraf følgende Svingninger i Præsternes Indtægter kunne ventes, er særlig Anledning til at tage dette Spørgsmaal op. I denne Forbindelse kan ogsaa henvises til, hvad en anden af Biskopperne berører, at Stemningen i Udlandet i de senere Aar afgjort er gaaet i Retning af disse Ydelsers Afløsning, idet de ere blevne afløste baade i Sverige og — i alt Fald for en væsentlig Del — i Norge samt — efter Indførelsen af det almindelige borgerlige Ægteskab og til Dels som en umiddelbar Følge heraf — i maaske de fleste tyske Landkirker. Endelig synes ogsaa, hvad vore egne Forhold angaar, de saa almindelige Begæringer om Højtidsofrets Afløsning samt den Omstændighed, at baade Højtidsoffer og Accidenser ere afskaffede i mange, maaske i alle, Valgmenigheder, at tale for, at Stemningen inden for Menighederne nærmest gaa i Retning af disse Ydelsers Afskaffelse.

Naar en Afløsning af de her omhandlede Ydelser skal finde Sted, vil det formentlig være af Vigtighed, at den bliver saa omfattende som muligt, saa at ikke nogen Ydelse, der kan drages ind under Begrebet Højtidsoffer eller Accidenser, bliver staaende som uafløst, hvad man ogsaa tror at have naaet ved den Affattelse, man har givet Lovforslagets § 1. Afgørelsen af, hvorvidt en Ydelse, om hvis Beskaffenhed som Offer man er i Tvivl, kan blive Genstand for Afløsning efter denne Lov, har man — i Forventning om, at det Forslag til Lov om Tiendens Afløsning, der for Tiden er forelagt Rigsdagen, bliver vedtaget — ment mest praktisk at kunne henlægge til den Kommission, som ifølge dette Lovforslag skal have